

[Krarup.]

at komme frem netop ved at blive Bestyrere, Forvaltere og siden Forpagtere paa disse Gaarde under Godserne for saa i moden Alder at ende som Selvejere, enhver Landmands lysende Maal. Dette vil nu være forbi. Det har jeg personlig Grund til at beklage — og jeg kan gøre mig til Talsmand for mange andre —, for jeg fik min Chance, som andre fik deres, som ubemidlet ung, skal vi sige fremadstræbende, Landmand til at faa min egen selvstændige Bedrift netop under et Gods, og jeg vilde have haft meget vanskeligt ved at komme frem, hvis ikke den Driftsform havde været netop saadan, som den var.

Mit Parti kan ikke gaa med til at stemme for Lovforslaget i den foreliggende Form, men vi erklærer os villige til at deltage i en indgaaende Udvalgsbehandling og haaber, som jeg allerede har sagt det, paa, at der saa kan findes en Vej frem til Løsning af de Problemer, som trods alt eksisterer, og som skal løses.

Oluf Johansen: Hvis jeg skulde give Svar paa, hvad der i den Periode, vi nu er inde i, Tiden efter den store Krig og den onde Besættelse, viser Vej til de største Fremskridtmuligheder, vilde jeg sige Tidens Jordlove, ikke mindst fordi en lang udstykningsfattig Periode er gaaet forud, ja, en Periode, i hvilken man endog gik den modsatte Vej og nedlagde et stort Antal selvstændige Smaabrug. At Udviklingen gik i Staa havde mange Aarsager. Paa et tidligt Tidspunkt købte Københavnerne og andre kapitalstærke Købere Landbrugsejendomme, der normalt købes af Statens Jordlovsudvalg og maatte anses som udstykningsmodne. Prisstigningerne skabte mange Vanskeligheder, og endelig var der de senere Aars Materialevanskeligheder. Dette er forstaaeligt, men mindre hæderlig er hele den Bevægelse, der fulgte i Pengerigelighedens Spor, og som har bevirket, at et stort Antal selvstændige Brug er blevet nedlagt. En Lov har haft til Opgave at hindre dette, men det synes, som om der hverken toges Hensyn til Loven eller Profeterne. Videre har mange af vore store Godsbesiddere købt et stort Antal Gaarde og Husmandssteder og lagt dem ind under deres Besiddelser. Jeg har tidligere over for dette høje Ting nævnt Godset „Bregentved“ som et godt Skoleeksempel. Jeg ved i dette Øjeblik ikke, hvor stort Tallet er paa de Ejendomme, Godset i de sidste 10 Aar har købt, eller hvor stort et Jordareal de dækker, men det nærmer sig stærkt til 1 000 Tdr. Land. I denne Forbin-

delse skal ogsaa nævnes, at Godset nu, medens Rigsdagen behandlede Jordlovene, forlængede Forpagningskontrakterne for betydelig længere Tid end sædvanligt. Den sidste Erhvervelse, Godset har foretaget, er endog et Statshus paa 8 Tdr. Land paa Kæderup Mark i Dalby-Tureby Kommune, og dette sker altsaa paa et Tidspunkt, da man her i Rigsdagen forhandler om Udstykning og Begrænsning af Storgodsernes Omraade, en Lovgivning, som der ses hen til med Forventning fra store Kredse i vort Folk. Jeg betragter dette sidste Eksempel som en Udfordring saa uforfæmlet, at der ikke er Sidestykke dertil.

Lad det, jeg nu har sagt, være en Slags Statusopgørelse, en Vurdering af Tiden, af Forholdene før den Lovgivnings Gennemførelse, vi nu staar over for, og som afgjort betyder en positiv Indstilling med Hensyn til Udstykningen. Med den Lovgivning, der gennemføres i denne Rigsdagssamling, aabnes der Adgang til en Udstykning, der giver lige saa mange og lige saa store Udstykningsmuligheder som Jordlovene af 4. Oktober 1919. Med disse Love, dels de allerede vedtagne om Forkøbsret, dels dem, vi her har til Behandling, begrænses Retten til at være i Besiddelse af et stort Antal Ejendomme. Der skabes ved denne Lovgivning og ved denne Udstykning større og varigere Muligheder for Oprettelsen af nye Hjem. Man anerkender Udstykningsprincippet, anerkender Tanken om Frihed og Selvstændighed i Forbindelse med Tanken om egne Hjem som Grundlag for det sundeste i det danske Samfund.

Der er blevet sagt, at man angriber Ejendomsretten. Ja, maaske, paa en Maade, men det er jo et politisk Spørgsmaal, hvordan Problemet om Ejendomsretten maa ses, og her er forskellige Synspunkter. Mit Parti vil tilstræbe en Demokratisering af Ejendomsretten. Det kan ikke være rigtigt, at gamle Testamenter skal binde store Jordarealer sammen til evig Tid, og det kan heller ikke være rigtigt, at store Godsbesiddere faar Lov til at hindre den Udvikling, der bør gaa sin Gang og give Folket den Sundhed og Styrke, der alene kan skabes ved en Demokratisering af Ejendomsretten.

Har man virkelig ikke opdaget, at der er ført et Par Verdenskrige, og tror man, at man derefter kan lade, som om intet var sket, at man ikke nu maa omvurdere mange af de tilvante og fastlagte Begreber med Hensyn til, hvad der i visse Kredse anses for det helt rigtige? Socialiseringen er i mange Lande sat paa Dagsordenen og er gennemført med Vold, uden at man spørger om